

Március 15.

Ha volt valaha ezredéves nemzeti létünknek megpróbáltatásokkal és dicsőséggel teljes utain kor, melyre gyermekeknek, unokáknak és minden késő nemzedéknek az örök tisztességtetésnek szent érzéseivel kell nézni: 1848 március 15-ike és az e naphoz kapcsolódó kor igazán ilyen vala!

Ha volt valaha ezredéves nemzeti létünknek megpróbáltatásokkal és dicsőséggel teljes utain kor melynek eseményeit megörökíteni feltettebb erőteljes maga a történetírás, dicsőségének képét megfesteni halovány a fényes napsugár, tragikumát elsíratni kevés a tengereknek vize: 1848 március 15-ike és az e naphoz kapcsolódó kor igazán ilyen vala!

Ha volt valaha ezredéves nemzeti létünknek megpróbáltatásokkal és dicsőséggel teljes utain kor, melyben a tiszta szabadságszeretethez az ereje dobogtatta magyar sziveket, melyben a hazaszeretethez lánggal égő oltarra volt minden magyar lélek, melyben a világtörté-

nélem egére káprázatos ragyogással ivelődött fel a magyar név: 1848 március 15-ike és az e naphoz kapcsolódó kor igazán ilyen vala!

Nemzeti megújulásnak csodás lelki tavasza volt a 80-év előtti tavasz! A magyar génusznak ujéletet teremtő lelke szállott el kunyhók és paloták felett!

S mint ahogy az újra ébredett nagy természetben egybeolvad fűszálzizegés, falevél suttogás, pácsirta éneke, ezernyi ezer csicsergő madárkának dala s a ragyogást adja hozzá a fényes tavaszi napsugár, a pompát a határnak zöld bársony szőnyege és a virágoknak balzsamos illata, hogy mindez egy nagy Istentisztelet legyen, mely égékbe hangozóan mondja: Dicsőség legyen a feltámadás és élet Urának, — azonképpen borult csodás virágzásba annyi millió magyar szív, azonképpen égett lobogó lánggal annyi magyar lélek, — azonképpen lett ottarra az egész magyar föld, hogy betöltse a földet és

egyet a legszentebb nemzeti zsoltárnak örök hitvallása:

„A magyarok Istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!”

Ma 8 évtizeddel e tüntető támasztás után csonka magyar földet esókol a feltámadásnak melengető napfénye, — csonka magyar föld felett zendül meg a pacsirtának csattogó éneke — s Kolozsvárra, Kassára, Pozsonyra, Szabadkára gondolva az Irás szavaival szól minden nemesen gondolkodó magyar lélek: „Oh jaj nekünk, mert elesett a mi fejünknek koronája!”

E koronát fel kell emelni a porból, — a megalazottság Nagypéntekje után feltámadásnak Husvétját kell megteremtünk nekünk, — Trianonnak tele után az új ezredéves magyarságnak támaszt kell előhozni, — e ma élő nemzedéknek, mert az nem lehet „hogy annyi szív hiába ontta vért s hogy annyi hü lebel, hasztalan szakadt

meg a honért” s az nem lehet, hogy ármány, árulás, raboló rablás örök diadalt üljön hős vitézség, ősi dicsőség, magyar életnek s erénynek reménysége — élete feleit!

Virágnilyásos tavasznak, napsugaras kikeletnek, márdár dalos ujulásnak idején dobbanjon össze egy szeretetre a szívünk, fonódjék össze egy imádságra a lelkünk, kapcsolódjék egybe egyetlen közös munkára az életünk, hogy mint fénylő emlékezetű őseink unokái és dedunokái teremtsünk Trianonnak dermedtő tele után tündökölő, gyönyörűséges magyar feltámadásnak tavaszát, melyen csiki havasok alján nyíló gyöngyvirág, Kárpátok bércein égék felé felszökő fenyő, bánati zolduló drága buza vetéstenger megint a szent, ezredéves határok között együtt örvendő magyarsággal hirdesse a esodaszép hymnust:

Dicsőség legyen a magyar feltámadás és élet Urának, Istenének!

HARSANYI PAL

esperes,